

ning, at Regeringen den Gang sad i Forhandling om andre Ting, som var af en saadan Beskaffenhed, at Forhandlingerne derom vilde strande i samme Øjeblik, det blev klart, hvorledes Banksituationen var. Men det er et Moment, der aldeles ikke kan tages som Vidnesbyrd for, at Regeringen har handlet rigtigt og forsvarligt ved at tage den Stilling, som blev taget i Juli Maaned. Jeg kan ikke tro, at den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister, som nu forsvarer deres Handling, ogsaa vilde have forsvaret Handlingen, hvis det havde været Modpartens Ministre, der havde tilvejebragt Ordningen paa de Vilkaar, her er Tale om. Saa tror jeg, at den højtærede Statsminister netop vilde have gjort, hvad han kunde, for at slaa politisk Kapital ud af den Stilling, han saa var kommet til at sidde i overfor Modparten.

Den højtærede Statsminister siger, at hvis man i Juli Maaned ikke havde taget den Ordning, som blev taget, vilde Banken være blevet lukket. Hvorfor vilde den det? Hvorfor kunde man ikke tage den Ordning, man nu foreslaar Rigsdagen at tage, hvorfor kunde man ikke tage den i Juli Maaned, da Rigsdagen var samlet, i Stedet for, at man tager den nu, uden at Banken bliver lukket, paa et Tidspunkt, da Rigsdagen overhovedet ikke er inde, men maa sammenkaldes til ekstraordinær Samling? Er Forholdet ikke dette, Hr. Statsminister, at en Del af Forklaringen paa Forholdet ligger deri, at selve Landmandsbankens første Direktør overvældede de Herrer ved sine Trusler ved Siden deraf, at man havde Følelsen af, at det var et overmaade ubelejligt Tidspunkt, man skulde til at operere med de Forhold, her er Tale om? Trusler om at ville lukke Banken i samme Øjeblik, man nægtede at gaa ind paa den Ordning, der var Tale om — i Stedet for at træffe den generelle Ordning, som nødvendigvis maatte blive Følgen af Bankinspektørens Opgørelse —, behøvede man ikke at tage for gode Varer.

Jeg ser heller ikke, at den højtærede Statsminister kan frigøre sig for, at det Communiqué, som han dog til syvende og sidst i sin Egenskab af Statsminister bærer Hovedansvaret for, var af en saadan Beskaffenhed, at det i ganske overordentlig høj Grad har bidraget til, at man vanskeligt herefter vil kunne fæste Lid til offentlige Erklæringer. Det undrer mig saa meget mere, at Statsministeren har villet være med til at udsende en saadan

Erklæring, som jeg mindes, at den højtærede Statsminister for ikke saa forfærdelig mange Aar tilbage satte sig paa den høje Hest og netop slog politisk Kapital ud af en Erklæring, som en anden Minister af et andet Parti havde set sig nødsaget til at udstede. Det er sagt af den ærede forrige Taler, et æret Medlem af Regeringspartiet, at Communiqué'et var falsk, og det er sagt, at det var tilsigtet at affatte Communiqué'et saaledes, at Befolkningen fik en forkert Opfattelse af, hvad der faktisk var passeret. Den højtærede Statsminister har selv sagt, at man maatte nødvendigvis hemmeligholde, hvad Bankinspektøren havde indberettet, og at der blev taget det Løfte af de paagældende, der var til Stede, at Bankinspektørens Opgørelse overhovedet ikke maatte omtales. Altsaa, det er fastslaaet, at man overfor Offentligheden vilde fordøje det faktiske Forhold, vilde fordøje, at selve Regeringens tilfornordnede ved Bankinspektionen havde sagt, at Tabet var ikke det, som Communiqué'et viste, men et Beløb, der laa langt derover og var ikke mindre end 144 Mill. Kr. Nødvendigvis maatte Communiqué'et da faa et Indhold, som vildledte, det kunde jo ikke være anderledes, og jeg finder det overmaade beklageligt, at Mænd, paa hvis Ord man ellers ikke tvivlede, har villet indlade sig paa noget saadant.

Den højtærede Statsminister beklagede sig over Kritikken. Men hvor kan den højtærede Statsminister fortænke os i, at vi kritiserer hans Handlinger, naar de end ikke billiges af hans egne Ministerkolleger? Han har flere Gange udtrykkelig pointeret, at hans egne Kolleger er imod ham, at de har en helt anden Opfattelse af, hvad det var rigtigt at gøre, end han har. Og han er gaaet videre og har sagt, at hans eget Parti ogsaa var indbyrdes uenigt, at der findes adskillige Medlemmer indenfor hans eget Parti, som misbilliger den Stilling, han indtog i Juli Maaned. Det forekommer mig, at det er ejendommeligt, at han kan beklage sig over, at vi andre kritiserer hans Handlinger, naar de end ikke billiges hverken af hans egne Partifæller eller af hans egne Ministerkolleger, for ikke at tale om, at de efter alt, hvad man har hørt hidtil, slet ingen Tilslutning har fundet hos den anden Part af Regeringspartiet, det konservative Folkeparti. Jeg maa sige, at Ministerens Udtalelser om, at der er en dybtgaaende Uenighed indenfor selve Ministeriet, indenfor selve Regeringspartiet og Regeringspartierne,